

Attrezzi agricoli, 1968

IVAM CENTRE JULIO GONZALEZ

24 setembre/22 novembre 1992

GUILLEM DE CASTRO, 118 - 46003 VALÈNCIA
Tel.: (96) 386 30 00, Fax: 392 10 94

De dimarts a diumenge d'11 a 20 hores.
Diumenge, entrada gratuïta.

 GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

T. G. Ripoll, S.A. - Dep. Legal: V. 29564-1992

PINO PASCALI La reconstrucció de la natura

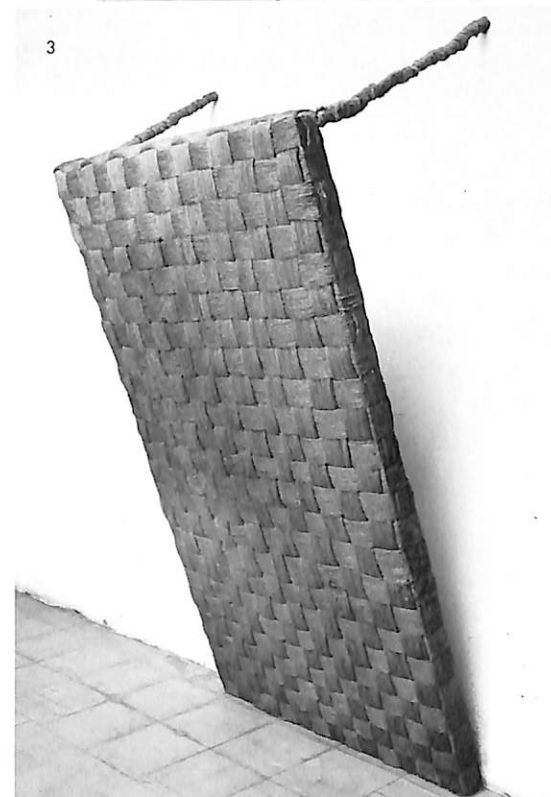
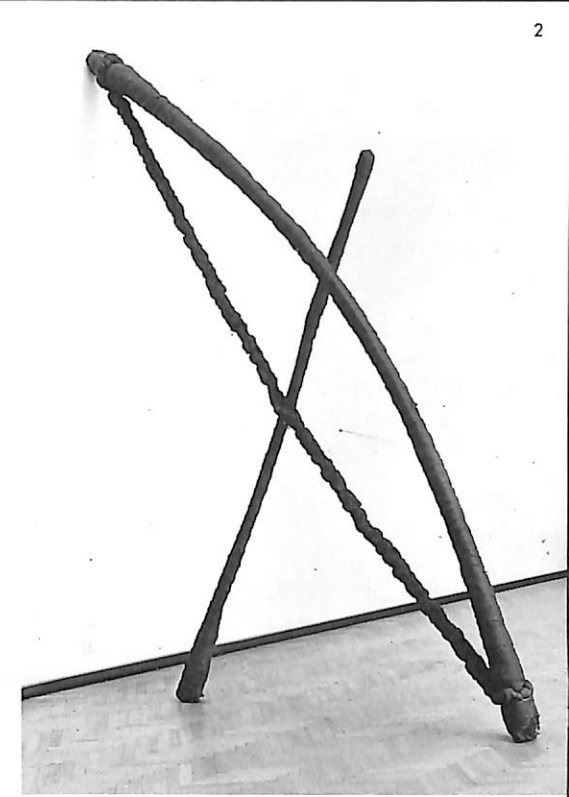
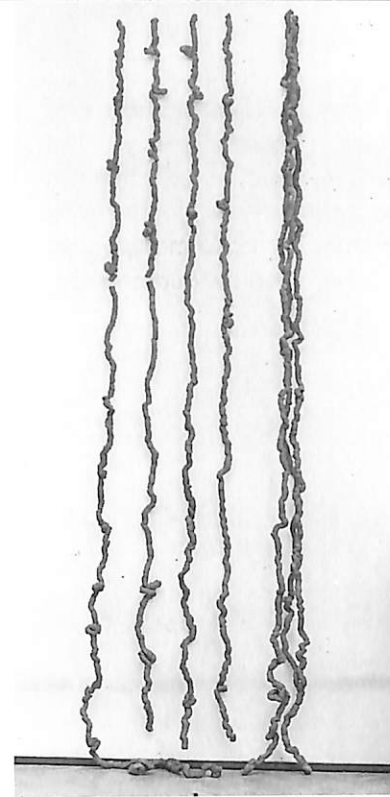

Pino Pascali (Bari 1935 - Roma 1968) es va formar a Roma en contacte amb el neodadaisme italià i l'art matèric de Burri. Inicialment decorador de teatre, Pascali va començar treballant la fusta i l'acer en obres el sentit espacial de les quals està influït pel seu origen professional. La influència del neodadadista Colla farà que s'interesse per uns materials, fonamentalment de rebuig, poc usuals en l'escultura tradicional. Amb la manipulació d'aquesta mena de materials començarà a elaborar un llenguatge propi caracteritzat per l'ampliació de detalls, el sentit lúdic, les evocacions i els desitjos de la infantesa. Un exemple d'això és l'exposició que va realitzar el 1965 en què, com en els jocs infantils de guerra, va presentar armes construïdes amb uns elements de fontaneria, peces de desballestament d'automòbils i electrodomèstics.

Des del 1965 Pascali es va interessar per la "performance", no com a substitutiu de l'obra sinó com a prolongació d'aquesta. El 1967 va participar juntament amb Pistoletto, Gilardi, Ceroli, Schifano i Bignardi en l'exposició que Germano Celant, organitzador de la susdita exposició, ha qualificat com la primera d'Arte Povera.

Els dos darrers anys de la seua vida, Pascali va investigar en la natura i els seus elements per a realitzar les seues escultures. Sobre això va escriure: "... solament en l'art pot l'home contemporani redescobrir l'equilibri entre cultura i natura. El mateix equilibri la mancança del qual és la principal causa de disgregació i pèrdua de la identitat que caracteritza el nostre temps". Per a aquests treballs, Pascali va emprar uns materials poc convencionals: terra, aigua, fenc, acer, llana, filferro, corda i pell d'imitació entre altres. La seua preocupació es va dirigir a trobar un equilibri entre la intervenció de l'artista i les qualitats naturals implícites en els seus objectes; entre artifici i natura. Per això, mentre es referia constantment a la natura, destacava al mateix tems l'essència artificial de la seua construcció a través d'un procés manual i artesanal. Segons Udo Kultermann "en l'obra de Pascali els materials elementals es presenten segons una aproximació estrictament documental; tota aspiració literària o simbòlica s'elimina... La natura es reconstrueix sobre una base que té en compte la naturalesa humana, Pascali se sent obligat a tornar als orígens".

L'exposició que es presenta al Centre Julio González de l'IVAM consta d'onze obres realitzades entre 1967 i 1968 procedents de diferents museus, destacant l'aportació de la Galleria Nazionale d'Arte Moderna de Roma.

1. *Liane*, 1968
2. *L'arco di Ulisse*, 1968
3. *Ponte Levatoio*, 1968
4. *Pelo*, 1968